

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	3Obo/23/2014
Identifikačné číslo spisu:	9014897889
Dátum vydania rozhodnutia:	29.05.2014
Meno a priezvisko:	JUDr. Katarína Pramuková
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2014:9014897889.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcu JUDr. Vladimír Nosko, SNP 33, 990 01 Veľký Krtíš, správca konkurznej podstaty úpadcu Pivovar Urpín BB, s. r. o., Lesnícka 12, 976 13 Slovenská Ľupča, IČO: 36 012 505, zastúpeného advokátom JUDr. Petrom Tonhauserom, Nám. SNP 17, Banská Bystrica, proti žalovanému GASTROFIT, s. r. o., Bernolákova 29, 974 05 Banská Bystrica, IČO: 36 001 988, zastúpeného advokátom JUDr. Emilom Váňkom, Sládkovičova č. 2, 960 01 Zvolen, IČO: 37 897 951, o neúčinnosť právneho úkonu, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici z 2. decembra 2013 č. k. 52 Cbi 78/2004-71, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici z 2. decembra 2013 č. k. 52 Cbi 78/2004-71 z r u š u j e vo výroku, ktorým vo zvyšku žalobu zamietol a v rozsahu zrušenia v r a c i a vec súdu prvého stupňa na ďalšie konanie.

Odôvodnenie

Krajský súd v Banskej Bystrici napadnutým rozsudkom z 2. decembra 2013 č. k. 52 Cbi 78/2004-71 v časti o určenie, že opísané zariadenie patrí do konkurznej podstaty úpadcu Pivovar Urpín BB, s. r. o. „v konkurze“, konanie zastavil. Vo zvyšku žalobu zamietol. Súčasne uložil žalobcovi povinnosť nahradiť žalovanému trovy konania vo výške 135,76 eur.

Svoje rozhodnutie odôvodnil tým, že žalobca sa žalobou domáhal určenia, že kúpna zmluva č. 14/2002, uzavretá dňa 03.04. 2002 medzi predávajúcim Pivovar Urpín BB, s. r. o., Lesnícka 12, 976 13 Slovenská Ľupča, IČO: 36 012 505 a kupujúcim GASTRIFIT, s. r. o., Banská Bystrica, IČO: 36 001 988, o prevode vlastníctva k technologickým zariadeniam je voči konkurzným veriteľom úpadcu právne neúčinná a popísané zariadenie patrí do konkurznej podstaty úpadcu Pivovar Urpín BB, s. r. o. „v konkurze“.

Vzhľadom na čiastočné späťvzatie žaloby v časti, v ktorej žiadal žalobca, že popísané zariadenie patrí do konkurznej podstaty úpadcu, súd konanie v tejto časti podľa § 96 ods. 1, 3 O. s. p. zastavil. Keďže k späťvzatíu žaloby došlo pred prvým pojednávaním, nebol tu potrebný súhlas žalovaného,

Súd ďalej pojednával o návrhu žalobcu, ktorým žiadal určiť, že kúpna zmluva č. 14/2002, uzatvorená dňa 03. 04. 2002 medzi úpadcom ako predávajúcim a žalovaným ako kupujúcim, je voči konkurzným veriteľom úpadcu právne neúčinná.

Z odôvodnenia napadnutého rozsudku vyplýva, že súd vykonal dokazovanie, a to výsluchom účastníkov, kúpnu zmluvou č. 14/2002 z 03. 04. 2002, protokolom o odovzdaní a prevzatí veci zo dňa 03. 04. 2002, faktúrou č. 121275, splatnou 22. 04. 2002, príjmovým a výdavkovým pokladničným dokladom, nájomnou zmluvou č. 004/2003 z 01. 01. 2003, prílohou č. 1 k nájomnej zmluve č. 004/2003, ako aj ďalším spisovým materiálom.

Pri posúdení dôvodnosti žaloby súd vychádzal z ustanovení § 15 ods. 1, § 15 ods. 4 písm. c/ a § 15 ods. 5 zák. č. 327/1991 Zb. o konkurze a vyrovnaní.

Podľa názoru súdu z ustanovenia § 15 ods. 4 písm. c/ ZKV sa kapitálové alebo personálne prepojenie vyžaduje v čase uskutočnenia právneho úkonu. Podľa výpisu z obchodného registra žalovaného bola spoločníkom žalovaného v čase uskutočnenia predmetnej kúpnej zmluvy Ing. T. N. a MIŽETEK, spoločnosť s ručením obmedzeným, Moskva. Konateľom žalovaného bola Ing. T. N.. Podľa výpisu z obchodného registra úpadcu, bol spoločníkom úpadcu S. U. ml., Mgr. S. U. a konateľom úpadcu Mgr. S. U.. Z uvedeného potom nevyplývajú ani skutočnosti uvádzané žalobcom v žalobe o kapitálovom a personálnom prepojení úpadcu a žalovaného. Naviac právny zástupca žalobcu v konaní 52 Cbi 73/2004 uviedol, že sa o personálne prepojenie účastníkov kúpnej zmluvy nejedná, jedná sa len o kapitálové prepojenie. Súd tiež pri posúdení neúčinnosti kúpnej zmluvy č. 14/2002 z 03. 04. 2002 vychádzal z uznesenia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. k. 4 Obo 44/2012-576 z 26. 03. 2013.

Súd ďalej v napadnutom rozsudku konštatoval, že po vykonanom dokazovaní dospel k záveru, že žalobcovi sa nepodarilo preukázať skutočnosti, ktoré tvrdil v žalobe ohľadom neúčinnosti predmetnej kúpnej zmluvy, a to, že v skutočnosti nikdy nedošlo k reálnemu plneniu zo strany žalovaného, že by predmetnou kúpnu zmluvou došlo k ukráteniu konkurzných veriteľov úpadcu, ani kapitálové a personálne prepojenie, ktoré pôvodne v žalobe uvádzal. Ak aj došlo medzi žalovaným a úpadcom k započítaniu určitých platieb - kúpnych cien, toto započítanie zákon nezakazoval, bolo preukázané, že namiesto hmotného majetku získal úpadca majetok finančný. Aj keď neskôr došlo k prenájmu hnuteľných vecí, ktoré boli predmetom kúpnej zmluvy, nemožno túto skutočnosť považovať za konanie v rozpore so zákonom. Súd zároveň poukázal aj na dôvod odporovateľnosti, ktorý v žalobe uviedol žalobca, a to § 15 ods. 5 ZKV, podľa ktorého predpokladom úspešnej odporovateľnosti je, že dlžník prijal nižšiu hodnotu, ako bola primeraná hodnota v čase konania úkonu a dlžník bol v úpadku, alebo sa dostal do úpadku práve v dôsledku tohto právneho úkonu. Keďže žalobca oprel dôvod neúčinnosti predmetnej kúpnej zmluvy aj o toto ustanovenie a v žalobe tvrdil, že stanovené ceny prevádzaných technológií nepovažuje za primerané vzhľadom na ich reálnu cenu na príslušnom trhu, a teda hodnota prijatá predávajúcim, t. j. úpadcom, bola nižšia, ako bola primeraná hodnota v čase vykonania právneho úkonu, a teda aj z týchto dôvodov došlo k ukráteniu konkurzných veriteľov úpadcu, ani podľa ust. § 15 ods. 5 ZKV žalobca svoj nárok neosvedčil, nakoľko nevedel zaujať žiadne stanovisko k svojmu tvrdeniu ohľadne neprimeranej kúpnej ceny dohodnutej v kúpnej zmluve a tiež neosvedčil svoj nárok na určenie neúčinnosti predmetnej kúpnej zmluvy podľa ust. § 15 ods. 4 písm. c/ ZKV.

Keďže žalobca nepreukázal, že by predmetným právnym úkonom - kúpnu zmluvou došlo k ukráteniu konkurzných veriteľov úpadcu, ani že sa dlžník dostal do úpadku práve v dôsledku tohto právneho úkonu, prípadne, že by bol dlžník v čase vykonania úkonu už v úpadku, nepreukázal kapitálové ani personálne prepojenie, súd žalobu v časti, v ktorej žiadal určiť, že predmetná kúpna zmluva č. 14/2002 z 03. 04. 2002, uzatvorená medzi úpadcom ako predávajúcim a žalovaným ako kupujúcim, je voči konkurzným veriteľom úpadcu právne neúčinná, zamietol.

O náhrade trov konania rozhodol súd prvého stupňa podľa ust. § 142 ods. 1 O. s. p. a úspešnému žalovanému priznal náhradu trov konania vo výške 135,76 eur.

Proti tomuto rozsudku v zákonnej lehote podal odvolanie žalobca podaním zo dňa 30. 12. 2013. Navrhol, aby odvolací súd rozsudok súdu prvého stupňa zrušil a vec vrátil na nové konanie a rozhodnutie.

Žalobca v odvolaní uviedol, že žalobou sa domáhal, aby prvostupňový súd určil, že kúpna zmluva č. 14/2002, uzatvorená dňa 03. 04. 2002 medzi predávajúcim Pivovar Urpín BB, s. r. o., Lesnícka 12, 976 13 Slovenská Ľupča, IČO: 36 012 505 a kupujúcim GASTROFIT, s. r. o., Banská Bystrica, IČO: 36 001 988, o prevode vlastníctva k technologickým zariadeniam, špecifikovaným v žalobe, je voči konkurzným veriteľom úpadcu právne neúčinná a popísané zariadenie patrí do konkurznej podstaty úpadcu Pivovar Urpín BB, s. r. o. „v konkurze“. Prvostupňový súd však bez vykonania dokazovania a opomenúc navrhované dôkazy s poukazom na rozsudok krajského súdu č. 5 Cbi 89/2003 zo dňa 27. 02. 2012 v spojitosti s uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. k. 4 Obo 44/2012 zo dňa 26. 03. 2013 žalobu zamietol tvrdiac, že tieto rozhodnutia prejedlikovali napadnuté rozhodnutie. Preto nepovažoval za potrebné vykonávať navrhnuté dôkazy a konštatoval, že žalobcovi sa nepodarilo preukázať skutočnosti tvrdené v žalobe. Toto rozhodnutie a jeho zdôvodnenie podľa názoru žalobcu nemá bez ďalšieho dokazovania oporu v predkladaných dôkazoch a je v rozpore s právnou úpravou.

Z ustanovenia § 15 ods. 1 ZKV vyplýva, že konkurzný veriteľ alebo správca sa môže domáhať, aby súd určil, že dlžníkove právne úkony podľa odsekov 2 až 6, ak ukracujú uspokojenie vymáhateľnej pohľadávky konkurzného veriteľa, sú voči konkurznému veriteľovi právne neúčinné, a že toto právo má konkurzný veriteľ, alebo správca aj vtedy, ak je nárok proti dlžníkovi z jeho odporovateľného právneho úkonu už vymáhateľný, alebo ak už bol uspokojený.

Odporovať možno právnomu úkonu, ktorý dlžník urobil v posledných troch rokoch pred začatím konkurzu v úmysle ukrátiť svojho konkurzného veriteľa, ak tento úmysel musel byť druhej strane známy.

Odporovateľnosť právnych úkonov je jeden z mnoho ďalších inštitútov konkurzného práva, ktoré majú svoje opodstatnenie, zároveň je inštitútom, ktorý plní viacero funkcií. Odporovateľnosť právneho úkonu je nástrojom, ktorý slúži na ochranu veriteľov.

Neplatnosť absolútna alebo relatívna sú sankcie, ktoré postihujú právny úkon kvôli existencii určitej vady tohto úkonu. Odporovateľnosť právneho úkonu nepostihuje tieto vady neplatnosťou - úkon, ktorý je odporovateľný, sa považuje za platný. Postihuje však právne dôsledky právneho úkonu, a to vo vzťahu k veriteľom dlžníka. Odporovateľnosť teda chráni veriteľa pred situáciou, kedy sa dlžník zbavuje hnutelného či nehnuteľného majetku (veci, práva alebo iné majetkové hodnoty), pričom práve veriteľove pohľadávky a ich vymáhateľnosť, plynúce zo zmluvného či mimozmluvného vzťahu sú ohrozené. Ak sú spomenuté právne úkony dlžníka urobené s úmyslom poškodiť veriteľa (infraudemfreditoris) vzhľadom na uvedené - sú odporovateľné.

Krajský súd nebral vo svojich hodnoteniach do úvahy skutočnosti, že právne úkony boli vykonané so spriaznenými osobami, ktoré boli personálne prepojené a ktoré majetok získali v čase, keď žalobca spĺňal všetky znaky úpadku. Spôsob platenia kúpnej ceny v hotovosti vyvoláva opodstatnenú obavu, či došlo reálne k zaplateniu kúpnej ceny, a to najmä s ohľadom na skutočnosť, že žalovaný si tieto peňažné prostriedky od žalobcu požičiaval. Spätný prenájom veci žalobcovi po prevode vlastníckeho práva a platenie nájomného prostredníctvom zápočtu oproti poskytnutým pôžičkám nie je štandardným postupom subjektu nachádzajúceho sa na pokraji bankrotu.

Žalobca tiež poukázal na rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. k. 47/2005 ZSP zo 14. novembra 2002, v ktorom sa uvádza, že personálne prepojenie obchodných spoločností sa neprieči dobrým mravom, ale že správanie sa týchto osôb v obchodných vzťahoch však musí byť obvyklé, poctivé a spravodlivé, neodporujúce základným morálnym zásadám, prevládajúcim v spoločnosti, ktoré vymedzujú konanie zodpovedajúce dobrým mravom. Najvyšší súd Slovenskej republiky vo svojom odôvodnení tvrdil, že personálne prepojenie obchodných spoločností nie je protiprávne a vcelku sa aj

bežne vyskytuje. Pokiaľ však ide o konkrétne správanie sa týchto osôb v obchodných vzťahoch, musí ísť najmä o správanie sa obvyklé, poctivé a spravodlivé, teda aby nešlo o konanie v rozpore s týmito základnými v spoločnosti prevládajúcimi morálnymi zásadami. Tieto zásady spolu s ďalšími zásadami vymedzujú medze konania, zodpovedajúce dobrým mravom, a to, čo je za týmito hranicami za konanie priečiace sa dobrým mravom.

Prvostupňový súd úplne opomenul skutočnosť, že rozhodnutia, ktorými prejednal toto svoje rozhodnutie, boli vydané v konaní o vylúčenie veci z konkurznej podstaty, kde súdy posudzovali veci z hľadiska ust. § 39 Obč. zák., ktorý upravuje absolútnu neplatnosť právnych úkonov, a to z pohľadu rozporov s dobrými mravmi. Právne dôvody tejto žaloby sa však opierajú o ust. § 15 ZKV, a tu práve vzhľadom k personálnemu alebo kapitálovému prepojeniu dôkazné bremeno spočíva na žalovanom, čiže ide úplne o inú právnu konštrukciu posudzovania skutkových okolností a prípadu, ako takého. Prvostupňový súd sa však s tými otázkami vôbec nezaoberal.

Vzhľadom na uvedené žalobca považuje rozhodnutie súdu prvého stupňa za nesprávne.

Žalovaný sa napriek výzve súdu, ktorá mu bola doručená dňa 15. 01. 2014, k odvolaniu nevyjadril.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 O. s. p.) prejednal odvolanie žalobcu podľa § 212 ods. 1, § 214 ods. 2 O. s. p., bez nariadenia pojednávania a dospel k záveru, že odvolanie žalobcu je dôvodné.

Z obsahu odvolania žalobcu vyplýva, že podal odvolanie proti rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici z 2. decembra 2013 č. k. 52 CbI 78/2004-71 vo výroku, ktorým vo zvyšku súd žalobu zamietol.

Z obsahu spisu je zrejmé, že po späťvzatí v časti žalobcovho návrhu zo dňa 25. 03. 2008, doručené Krajskému súdu v Banskej Bystrici dňa 02. 04. 2008, a zastavení konania o určenie, že popísané zariadenie patrí do konkurznej podstaty úpadcu Pivovar Urpín BB, s. r. o. „v konkurze“ je predmetom konania určenie, že kúpna zmluva č. 014/2002, uzatvorená dňa 03. 04. 2002 medzi predávajúcim Pivovar Urpín BB, s. r. o., Lesnícka 12, Slovenská Ľupča, IČO: 36 012 505 a kupujúcim GASTROFIT, s. r. o., Prof. Sáru 26, Banská Bystrica, IČO: 36 001 988, o prevode vlastníctva k technologickým zariadeniam (názov stroja, typové označenie): kuter KK 320-3, klipsovačka TCEX 500, sekačka mrazeného mäsa CUTTY 152, rezačka mäsa RM 3000-1, varná vaňa VV 1100, varná vaňa VV 1100, varná vaňa VV 1100, varná vaňa VV 1100, je voči konkurzným veriteľom úpadcu právne neúčinná. V tejto časti súd prvého stupňa žalobu zamietol. Proti tomuto výroku podal odvolanie žalobca a z jeho odvolania vyplynulo, že odvolanie odôvodnil poukazom na ust. § 205 ods. 2 písm. a/, písm. b/ a c/ O. s. p., keďže v konaní došlo k vadám uvedeným v § 221 ods. 1, konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci a súd prvého stupňa neúplne zistil skutkový stav veci, pretože nevykonával navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností.

Priebeh pojednávania je možné zistiť zo zápisnice o pojednávaní. Podľa ust. § 118 ods. 1 O. s. p. po začatí pojednávania účastníci prednesú alebo doplnia svoje návrhy a predseda senátu alebo samosudca oznámi výsledky prípravy pojednávania.

Po vykonaní úkonov podľa ods. 1 predseda senátu alebo samosudca podľa doterajších výsledkov konania uvedie, ktoré právne významné skutkové tvrdenia účastníkov je možno považovať za zhodné, ktoré právne významné skutkové tvrdenia zostali sporné a ktoré z navrhnutých dôkazov budú vykonané a ktoré dôkazy súd nevykoná, aj keď ich účastníci navrhli (§ 118 ods. 2 O. s. p.).

Ďalší priebeh pojednávania určuje predseda senátu alebo samosudca (§ 118 ods. 3 O. s. p.).

Ak sa pojednávanie neodročuje, pred jeho skončením súd vyzve účastníkov, aby zhrnuli svoje návrhy a vyjadrili sa k dokazovaniu i k právnej stránke veci. Na záver súd uznesením vyhlási dokazovanie za skončené (§ 118 ods. 4 O. s. p.).

V danom prípade súd nariadil prvé pojednávanie na deň 30. 09. 2013. Zo zápisnice o pojednávaní zo dňa 30. 09. 2013 vyplýva, že na pojednávanie sa nedostavil žalovaný, ktorý mal doručenie predvolania riadne vykázané. Súd toto pojednávanie odročil na neurčito za účelom zistenia osoby právneho zástupcu žalovaného. Ďalšie pojednávanie súd nariadil na deň 02. 12. 2013. Pojednávanie sa zúčastnili právni zástupcovia účastníkov konania. Z obsahu zápisnice vyplýva, že právna zástupkyňa žalobcu uviedla, že na podanej žalobe v celom rozsahu trvá, ako aj na dôvodoch v nej uvedených, právny zástupca žalovaného uviedol, že žiada žalobu zamietnuť, keďže táto je nedôvodná, pričom odkázal na svoje vyjadrenie k žalobe zo dňa 11. 03. 2004. Súd ďalej podľa ust. § 118 ods. 2 O. s. p. uviedol, že preukázaná je skutočnosť, že medzi účastníkmi konania, resp. medzi úpadcom a predávajúcim a spoločnosťou GASTROFIT, s. r. o., bola uzatvorená kúpna zmluva č. 14/2002, na základe protokolu o odovzdaní a prevzatí vecí, ktoré boli predmetom tejto kúpnej zmluvy odovzdané kupujúcemu a predmetná kúpna cena bola vyfakturovaná faktúrou, ako aj uhradená na základe predložených príjmových a výdavkových pokladničných dokladov, preukázané nie je personálne a majetkové prepojenie medzi predávajúcim a kupujúcim. Ďalej je v zápisnici uvedené, že účastníci sa práva záverečnej reči vzdávajú a že si právni zástupcovia uplatňujú trovy konania v prípade úspechu. Ďalej súd v súlade s ust. § 120 ods. 4 O. s. p. poučil účastníkov, že sú povinní predložiť všetky dôkazy v konaní pred prvostupňovým súdom, inak na ne nebude odvolací súd prihliadať. Ďalej súd vyhlásil uznesenie „súd ďalšie dokazovanie nenariaďuje, pojednávanie sa vyhlasuje za skončené“. Následne je v zápisnici uvedený rozsudok, ktorým v časti, že popísané zariadenie patrí do konkurznej podstaty úpadcu Pivovar Úrpín BB, s. r. o. „v konkurze“, súd konanie zastavuje, vo zvyšku žalobu zamietá a žalobca je povinný nahradiť žalovanému trovy konania tak, ako budú vyčíslené v písomnom vyhotovení tohto rozhodnutia. Na záver je v zápisnici uvedené, že rozsudok bol vyhlásený s podstatnými dôvodmi a s poučením o oprávnom prostriedku. Z uvedenej zápisnice vyplýva, že na tomto pojednávaní nebolo vykonané žiadne dokazovanie. Po činnosti súdu podľa § 118 ods. 2 O. s. p. súd zrejme vyzval účastníkov na záverečné zhrnutie, pričom zo zápisnice vyplýva, že účastníci sa práv záverečnej reči vzdávajú. Ak teda súd nevykonával žiadne dokazovanie, potom je logické, že účastníci sa nevyjadrovali k dokazovaniu. Nelogické je následné poučenie podľa § 120 ods. 4 O. s. p., že účastníci sú povinní predložiť všetky dôkazy v konaní pred prvostupňovým súdom, inak na ne nebude odvolací súd prihliadať s tým, že vyhlásením uznesenia súd ďalšie dokazovanie nenariaďuje a pojednávanie vyhlásil za skončené. Po vyhlásení uznesenia, že pojednávanie vyhlasuje za skončené, súd vyhlásil rozsudok s odôvodnením a poučením o oprávnom prostriedku. Odvolací súd je toho názoru, že priebeh pojednávania dňa 02. 12. 2013 nezodpovedá úprave procesného postupu súdu na pojednávaní s poukazom na ust. § 117, § 118 O. s. p. a ust. Občianskeho súdneho poriadku o vykonávaní dôkazov.

Podľa ust. § 122 ods. 1 O. s. p. súd vykonáva dokazovanie na pojednávaní, ak neboli splnené podmienky na vydanie rozhodnutia bez ústneho pojednávania.

Účastníci majú právo vyjadriť sa k návrhom na dôkazy a k všetkým dôkazom, ktoré sa vykonali (§ 123 O. s. p.).

Za dôkaz môžu slúžiť všetky prostriedky, ktorými možno zistiť stav vecí, najmä výsluch svedkov, znalecký posudok, správa a vyjadrenia orgánov, fyzických osôb a právnických osôb, listiny, ohliadka a výsluch účastníkov. Pokiaľ nie je spôsob vykonania dôkazu predpísaný, určí ho súd (§ 125 O. s. p.).

Podľa § 129 ods. 1 O. s. p. dôkaz listinou sa vykonáva tak, že predseda senátu alebo samosudca na pojednávaní listinu, alebo jej časť prečíta, alebo oznámi jej obsah; to neplatí, ak súd vo veci nenariaďuje pojednávanie.

Dôkazy súd hodnotí podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti, pritom starostlivo prihliada na všetko, čo vyšlo za konania najavo, vrátane toho, čo uviedli účastníci (§ 132 O. s. p.).

Z obsahu zápisnice o pojednávaní dňa 02. 12. 2013 vyplýva, že súd prvého stupňa nevykonával dôkaz

listinami v súlade s ust. § 129 O. s. p. Taktiež z tejto zápisnice o pojednávaní nevyplýva, že by súd vykonal výsluch účastníkov konania napriek tomu, že to na strane 4 napadnutého rozsudku uvádza. Za výsluch účastníkov konania nemožno považovať prednesy právnych zástupcov účastníkov konania na pojednávaní. Bez riadneho vykonania dôkazov nie je možné hodnotiť takéto dôkazy v súlade s ust. § 132 O. s. p., nie je možné riadne zistiť skutkový stav veci, dospieť na základe riadne vykonaných dôkazov k správnym zisteniam a správne vo veci rozhodnúť. Týmto bolo porušené právo účastníkov konania na spravodlivý proces.

Podľa § 123 O. s. p. účastníci majú právo vyjadriť sa k návrhom na dôkazy a ku všetkým dôkazom, ktoré vykonali.

Právo účastníkov vyjadriť sa k vykonanému dokazovaniu sa v konaní realizuje tak, že predseda senátu spravidla bezprostredne po vykonaní každého dôkazu umožní každému účastníkovi, aby sa k nemu vyjadril a aby uviedol všetko, čo pri hodnotení vykonaného dôkazu považuje za významné. Procesnú možnosť účastníka vyjadriť sa k vykonanému dôkazu musí súd vytvoriť účastníkovi už v rámci dokazovania (t. j. pred jeho skončením). Zo zápisnice o pojednávaní nevyplýva, že súd na pojednávaní po riadne vykonanom dokazovaní vytvoril účastníkom procesnú možnosť vyjadriť sa k vykonaným dôkazom v zmysle § 123 O. s. p. a realizovať z tohto ustanovenia vyplývajúce procesné oprávnenia účastníka konania.

Z obsahu odvolania žalobcu vyplýva, že odvolateľ nesúhlasí s odôvodnením rozsudku súdu prvého stupňa, ktoré považoval za nedostatočné.

Odôvodnenie rozsudku súdu prvého stupňa musí mať náležitosti uvedené v § 157 ods. 3 O. s. p. Súd sa v odôvodnení svojho rozhodnutia musí vyporiadať so všetkými rozhodujúcimi skutočnosťami a jeho myšlienkový postup musí byť v odôvodnení dostatočne vysvetlený nielen s poukazom na skutkové zistenia vyvedené z výsledkov vykonaného dokazovania, ale tiež s poukazom na prijaté právne závery. Účelom odôvodnenia rozsudku je vysvetliť postup súdu a dôvody jeho rozhodnutia. Odôvodnenie rozhodnutia musí byť zároveň prostriedkom kontroly v konaní o riadnom alebo mimoriadnom opravnom prostriedku. Ak rozsudok neobsahuje náležitosti obsiahnuté v § 157 ods. 2 O. s. p., je nepreskúmateľný.

Najvyšší súd Slovenskej republiky dospel k záveru, že požiadavky § 157 ods. 2 O. s. p. odvolaním napadnutý rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici nespĺňa.

Z obsahu spisu vyplýva, že žalobca sa domáhal určenia, že kúpna zmluva č. 14/2002, uzatvorená dňa 03. 04. 2002, je voči konkurzným veriteľom úpadcu právne neúčinná. Žalobca svoj návrh odôvodnil poukazom na ust. § 15 zákona č. 328/1991 Zb. o konkurze a vyrovnaní v znení zmien a doplnkov odkazom na dôkazy (napr. kúpna zmluva č. 014/2002, nájomná zmluva č. 4/2003, doklady o započítaní). Z odôvodnenia rozhodnutia nevyplývajú odpovede na relevantné otázky pre záver, že žaloba o neúčinnosť kúpnej zmluvy č. 014/2002 zo dňa 03. 04. 2002 je neúčinná. Keďže súd vo veci nevykonal žiadne dokazovanie, je aj predčasný záver súdu, že žalobcovi sa nepodarilo preukázať skutočnosti, ktoré tvrdil v žalobe, a to že v skutočnosti nikdy nedošlo ku reálnemu plneniu zo strany žalovaného, že by predmetnou kúpnu zmluvou došlo k ukráteniu konkurzných veriteľov úpadcu, ani kapitálové a personálne prepojenie. Súd tiež nedostatočne odôvodnil záver, že mal za preukázané, že medzi žalovaným a úpadcom došlo k započítaniu určitých platieb a že bolo preukázané, že namiesto hmotného majetku získal úpadca majetok finančný. V odôvodnení rozsudku chýbajú odpovede súdu na to, ktorým dôkazom uveril, ktorý neuveril, ktoré dôkazy nepovažoval súd za potrebné vykonať, a preto je rozsudok nedostatočne odôvodnený v konštatovaní a závere súdu prvého stupňa, že žalobca nepreukázal, že by predmetnou kúpnu zmluvou došlo k ukráteniu konkurzných veriteľov úpadcu, že sa dlžník dostal do úpadku práve v dôsledku tohto právneho úkonu, že bol dlžník v čase vykonania úkonu už v úpadku, že nepreukázal kapitálové ani personálne prepojenie, a preto žalobu o neúčinnosť právneho úkonu zamietol.

Odvolací súd na základe uvedeného dospel k záveru, že v konaní pred súdom prvého stupňa došlo k vadám uvedeným v § 221 ods. 1, konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne

rozhodnutie vo veci a súd prvého stupňa neúplne zistil skutkový stav veci, pretože nevykonal navrhnuté dôkazy potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností. Dospel k záveru, že dôvody, uvádzané v odvolaní žalobcom, boli dané. Odvolací súd preto rozhodnutie súdu prvého stupňa v súlade s ust. § 221 ods. 1 písm. f/ zrušil v napadnutej časti a v súlade s ust. § 221 ods. 2 O. s. p. vrátil vec súdu prvého stupňa na ďalšie konanie.

V novom rozhodnutí rozhodne súd znovu aj o náhrade trov konania (§ 224 ods. 3 O. s. p.).

Toto rozhodnutie prijal senátu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.